

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURTAN, FLORIN

Tărâmul pierdut: poeme de odinioară / Florin Burtan. -
Apahida: Neuma, 2019

ISBN 978-606-8975-35-1

821.135.1

Florin Burtan

TĂRÂMUL PIERDUT

POEME DE ODINIOARĂ

Editura
NEUMA

De același autor:

POEZIE: *Flaut pe răni* (1979), *Valea plângerii* (1994), *Izgonirea din rai* (1996), *Înstrăinări* (2000), *Insomnii* (2002), *Triumful disperării* (2004), *Poeme de dor* (2005), *Obsesia labirintului* (2007), *Poeme de odinioară* (2008), *Partea mea de târziu* (2010), *Elegii din cătun* (2012), *Flaut pe răni (cele mai frumoase elegii)*, antologie (2014), *Grădină amară*, antologie, *colecția Opera Omnia* (2014), *Tu ești demultul, mie-re spulberată* (2015), *Tren printre zodii* (2017).

PROZĂ: *Pedepsele* (1994), *Amurgul zăpezilor* (1995), *Atelierul de tâmplărie* (2013).

CUPRINS

ULTIMUL POȘTALION

Labirintul din noi /	7
La râul cel negru /	9
Lumea din vis /	10
Nu mai suport /	11
Scoaterea din rând /	12
Cu un veac mai departe /	13
Nămeți de țărână /	14
Luăți-mă cu voi /	15
Nicăieri duce spre nicăieri /	16
Cușca iluziei /	18
Din poartă în poartă /	19
N-am unde fugi /	21
Mă strecur printre oameni /	22
Cerșetorii mă îmbie /	23
Gândul a renunțat să te caute /	24
Moartea vindecătoare /	25
Ultimul poștalion /	27
Soldat rănit, uitat în tranșee /	28
Am rămas fără glas /	29
Călător spre niciunde /	30
Bătrânul înger /	31
Cel plecat, cel rămas /	32
Prizonierul unui drum interzis /	33
Elegie de pierdere /	34
Verdict amânat /	35
Tentații /	36
Obsedantul apel /	37
Singurul visător /	38
Vântul îndoiaie țiglele /	39
Prietenul meu... /	40
Aud depărtarea cum crește /	41
El vede gândul /	42

CRIN ÎNFLORIND ÎN ZĂPADĂ

Înstrăinarea ei mă doare /	45
Măinilor mele le e dor de tine /	47
Îmi e teamă /	49
Rănile s-au îmbolnăvit /	50
Nisipul din clepsidră /	52
Am hainele triste /	53
Îngerii scriau poezii /	54
Dacă Dumnezeu ar veni... /	55
Ar trebui să îmi pun aripi /	56
Cuvintele au două fețe /	57
Chiar și lângă foc /	58
Iubita mă ademenește /	59
E taina mea /	60
Răsărit și apus /	61
Nerăbdător și blând /	62
Crin înflorind în zăpadă /	63
Sunt fericit că te am... /	64
Ecoul pașilor tăi a încărunțit /	65
Ochii mei se răsfăț /	66
Somnul ei lin /	67
Fără tine... /	68
Nu mai pot să mă vindec /	69
Ne vom desfrunzi /	70
Nu ne pasă /	71
O singură dată /	72
Adu-mi vești /	73
Sunt gata de osândă /	74
Mi-ești atât de dragă... /	75

INVocații

Prima invocație /	79
A doua invocație /	80
A treia invocație /	81
A patra invocație /	82
A cincea invocație /	83
A șasea invocație /	84
A șaptea invocație /	85
A opta invocație /	86
A noua invocație /	87
A zecea invocație /	88
A unsprezecea invocație /	89
A douăsprezecea invocație /	90
A trisprezecea invocație /	91
A paisprezecea invocație /	92
A cinsprezecea invocație /	93
A șaisprezecea invocație /	94
A șaptesprezecea invocație /	95
A optsprezecea invocație /	96
A nouăsprezecea invocație /	97
A douăzecea invocație /	98
A douăzeci și una invocație /	99
A douăzeci și doua invocație /	100
NOTĂ BIOBIBLIOGRAFICĂ /	103
DE ACELAȘI AUTOR /	104

Labirintul din noi

Unde suntem? Nu ne aude nimeni?
Cât labirint s-a prăbușit în noi?
Umblăm ca orbii, ne lovim de aer,
Împovărați de pasul înapoi.

Aprindeți o făclie, de aveți,
Să alungăm pustiul din secunde,
Adâncă noapte plină de primejdii,
De prădători cu mâinile flămânde.

Am obosit, cu toții, vom pieri,
Ca de o nesfârșită, lungă boală,
Chiar înainte de-a îmbătrâni
Și-a provoca destinul la răscoală.

Ni s-au tocit veșmintele, ne dor,
Și zilele ni s-au împutinat,
Rătăcitori pe valuri de-ntuneric,
Pe umeri cu un cer înstrăinat.

De vom ajunge, unde vom ajunge?
Drumul acesta duce nicăieri,
În urma noastră se zăresc, trufașe,
Cete însângerate de hingheri...

Nu mai avem nici apă, nici merinde,
Spaima ne ține sufletul în gheare.
Unde suntem? Nu ne aude nimeni?
Trădarea ne e singura salvare...

La râul cel negru

Priveam de pe pod râul cel negru.
Era noapte, înstrăinații îi dădeau ocol,
Își pregăteau aripile, își numărau pașii,
Așteptând, nerăbdători, saltul în gol.

Se încurajau singuri, își mângâiau
Pletele lungi, diafane și triste
Și erau, Doamne, atât de frumoși!
Bănuții de vamă lăcrimau în batiste.

Și erau tineri și veneau de niciunde,
Sau, poate, dintr-o grea disperare.
Râul cel negru, șerpuind, aștepta,
Din clipă în clipă, saltul cel mare.

Priveam de pe pod. Ninge. Era ger.
Înecată în somn, lumea dormea.
Ei își pregăteau aripile, își potriveau pașii
După metronomul din inima mea.

Ai ajuns la capătul lumii din vis,
Cu veșmintele grele și oboseite.
Drumul întoarcerii demult s-a închis,
Pâinea și apa sunt pe sfârșite.

Cineva face semne, tu urci,
Fără odihnă, un munte de ceață,
Tot sperî ca, odată ajuns,
Să ți se îngăduie schimbarea la față.

Ai tălpile pline de răni. Lumina,
Încă din zori, te-a orbit.
Izvoarele s-au uscat și, de sete,
Bei lacrima stâncilor de antracit.

Cine te strigă? E noapte deja,
Corbi hămesiți îți dau roată.
Când vei ajunge pe creste,
Vei fi devenit stană de piatră.

N-ai unde dormi. Nu mai încapi
Nici în disperarea trupului tău.
Ai ajuns la marginea lumii din vis,
Visul se-amână, obsedant și mereu...

Nu mai suport

Bătrânul pictor mă invită zilnic, la el,
Să îmi desăvârșească portretul.
În loc de culori, folosește sângele meu,
Pe care-l întinde, încetul cu-ncetul.

Stau nemișcat, rezemat de perete,
Simt cum alunec într-o liniște mare,
Cum privirile lui sapă în mine, adânc,
Ca un fântânar însetat de izvoare.

Îl rog să-nceteze, să mă lase în pace,
Mi-e milă de mine, nu mai suport,
El însă zâmbește, complice, și tace:
De pe pânză se prelinge un fluture mort...

Au venit zidarii să mă zidească.
Au venit să mă scoată din rând.
Groapa cu var e demult pregătită,
Frunzele cad, îndoite de vânt.

Îi aud tropăind pe treptele sparte,
Fericiți și duhnind a rachiou.
Ei sunt purtătorii de moarte,
Spaima ochiului înlăcrimat și viu.

Și câinii-au venit, gata de pradă,
Au privirile triste, par rugători,
Le e milă de mine, nu vor să vadă
Cum trupul mi se umple de nori.

Mulțimea, iată, mă copleșește,
Mă împinge, tăcută, la zid.
Vestitorul, și el, va veni, pe mutește:
Indiferent, plictisit și perfid.

Nu mai respir, îmi e teamă
De chipul lor aspru și posomorât;
Într-o clipă, fără să mă bage în seamă,
Îmi aruncă lațul de aur la gât.

Cu un veac mai departe

Dintre noi toți, numai el poruncea,
Doar el avea drept de viață și moarte.
Amânați-vă somnul, gata, striga,
Vom merge cu un veac mai departe.

Vom trece pustiuri, ape vom trece,
Până la tărâmul promis.
Celui care, obosit, va rămâne în urmă,
I se va lua partea de vis.

Haide, porniți, deschideți porțile,
Nu priviți nicidecum înapoi,
Tărâmul acela de aur există, există,
A început să înfrunzească în noi!

Potriviți-vă pașii după galbenii nori,
După cântecul lirei devastatoare.
Cel care, obosit, rămâne în urmă,
Va fi abandonat în uitare.

Nămeți de țărână

La poarta mea s-a oprit un străin,
Îmi cere mâncare și o cană de vin.
A venit de demult, a venit de departe,
Are chip înnoptat, încălțările sparte.

A venit, neștiut, a venit să mă vadă,
Să își caute rănila uitate-n ogradă,
Căruța cu cai pregătită de moară,
Rindeaua de lacrimi meșterind o vioară.

Îmi vorbește șoptit, mă privește duios,
Drumul său obosit stă cu capul în jos,
Pe pereți se întinde o pată de sânge,
Amurgul sporește tristețea și plângă.

Îi fac semn să se-așeze aproape de foc,
De atât întuneric, parcă nu mai e loc,
Ține-n brațe un deal și toiagul în mână,
Din privirile lui curg nămeți de țărână.

Luați-mă cu voi

Luați-mă și pe mine cu voi,
Puneți-mi pe trup misterioasa armură,
Să mă ferească de geruri și ploi,
Când voi fi rânduit la tortură.

M-am pregătit îndelung, am urcat
Muntele sfânt de o mie de ori,
Sângele mi l-am lăsat cercetat
De înfrigurate splendori.

Sunt gata de drum, am închis
Ușile care dau înspre moarte,
Viețile noastre, cu lacrimi le-am scris,
În această candidă carte.

Pădurile și-au dus rădăcinile-n cer,
Plângând după bunul pământ,
Eu încă mai cred și mai sper
Să facem un nou legământ.

Bate vântul, arena-i pustie,
De pe ziduri coboară ultimul lanț.
Sunt gata de drum, dar nimeni nu știe
Că mă duceți, ferecat, la Bizanț